

Esclavatge en evolució

El negoci de la prostitució ja supera en beneficis el del narcotràfic o el de la venda d'armes. Les màfies ho han aconseguit amb el vistiplau dels països que reben immigració, amb l'aprofitament de molts buits legals i amb la connivència dels clients sexuals. A continuació els oferim les preguntes cardinals que planteja una antiga forma de misèria amb les millors perspectives de futur.

És la prostitució, definitivament, el negoci més lucratiu del moment? Ho és, si ens fixem en les xifres que aporta el Parlament europeu sobre el tema. Segons explica un informe que, des de principi d'aquest any, està generant una incòmoda polèmica internacional, el sexe venal mou "més diners que tots els pressupostos militars del món junts". Aquest negoci genera prop de 7.000 milions d'euros anuals a través del tràfic de 4 milions de persones, sobretot dones i nenes. I tot, amb unes inversions mínimes, cosa que, quant a rendiment, el situa per davant d'altres comerços il·legals que tradicionalment han invertit més en despeses –com ara el narcotràfic i la venda d'armament–. Aquesta relació també el posa per davant dels negocis legals més lucratius, com ara el de l'entreteniment digital i el cinema. De fet, la prostitució, des de fa uns anys, es relaciona directament –i econòmicament– amb la resta d'aquests grans negocis, es beneficia de les seues possibilitats i extrau la màxima rendibilitat: aprofita perfectament la informàtica i tots els avantatges telemàtics per oferir sexe de pagament per la xarxa; impregna la cinematografia pornogràfica facilitant-li tones de prostitutes de l'Est d'Europa per a pel·lícules cada vegada més fortes, antiprofessionals i violentes, cosa que els productors del món agraeixen perquè els ajuda a rebaixar les exigències de les estrelles i a acostumar els espectadors a cossos nous i barats. La Interpol ha comprovat, a més, que comparteix xarxes il·legals de tràfic de persones amb els comerciants de droga i armes, amb els quals col·la-

bora, si escau, fent servir les xiques esclavitzades com a correus d'una o altra mercaderia.

Basat primordialment en la seducció, el segrest o la compra de dones als mateixos països –sobretot a l'Àsia i Llatinoamèrica– o amb la falsa promesa d'una vida millor –a l'Àfrica i a Europa de l'Est–, en la prostitució moderna la víctima està lligada als explotadors d'una manera clara –mitjançant pallisses i mutilacions, o la por de ser retornada al país d'origen a puntellons– o indirecta –amenaces als seus familiars, sensació que sense aquesta ocupació morirà de fam en un país que no és el seu...–. Les prostitutes occidentals dels països que han rebut el tràfic de dones en els darrers deu anys s'han resituat dins del sector: han rebaixat els preus, s'han traslladat a pisos –les estrangeres, per regla general molt més joves, guapes i barates, han ocupat els clubs i els carrers– i, com a contraprestació a la competència, fan a la clientela certes insinuacions xenòfobes. Per exemple, en els principals diaris de Barcelona és possible trobar, en la secció de contactes, cartells que anuncien "senyorettes catalanes". També a la premsa local valenciana es destaca, al costat del nom d'una o altra prostituta, el rètol "valenciana" o "seràs atendida por españolas". Així, de pas, el client pot fer el teatre de comunicar-se, que és una cosa que difícilment pot practicar amb les nouvingudes d'altres parts del planeta.

L'informe del Parlament europeu assenyala que unes 500.000 persones arriben il·legalment a la Unió Europea, i que el 90% d'elles són explotades se-

xualment. A més, insisteix en el cada dia més al·lucinant paper que compleix Internet, ja que la xarxa, segons el text, s'ha convertit en el canal perfecte per mostrar, amb pagament previ, imatges sexuals prohibides en la majoria dels països. Imatges que contenen tortures, violacions, necrofilia, zoofília, coprofàgia o escenes sexuals amb fetus. El 70% dels diners que els usuaris es gasten en Internet estan relacionats amb serveis sexuals. Cal dir que al món occidental que hi ha fora de la UE la presència de la indústria del sexe fins i tot està més normalitzada i acceptada. Per exemple, a Melbourne (Austràlia), un espectacular megaputicclub anomenat Daily Planet, que té cotització en borsa, ha rebut el premi al foment del turisme Victorian Tourism Award.

Qui paga per sexe avui dia? Moltíssima gent, quasi sempre de gènere masculí. Una estadística de l'agència Efe indica que a Catalunya i el País Valencià gairebé el 30% dels homes majors de divuit anys han pagat alguna vegada per fer el coit, xifra que arriba al 40% en parlar de Balears. Anela, la patronal del sector dels clubs al capdavant de la qual es troba l'ultradretà José Luis Roberto, indica que a l'estat espanyol es dediquen a la prostitució unes 340.000 dones. Impossibile de verificar. Tot i que cal sospitar que, per interessos, Anela infla les xifres, la veritat és que el nombre de treballadores del sexe, tot i les fluctuacions, es manté en augment des de mitjan anys noranta. Els professors de la Universitat Autònoma de Madrid María José Barahona i José Luis Mariano García han intentat fer estudis sobre com són els clients de les prostitutes. La seua conclusió és que hi ha pocs trets comuns que puguen ajudar a la catalogació: ni trets físics ni psíquics ni afectius ni econòmics. Remarquen, no obstant això, que a l'estat espanyol d'avui "qualsevol home heterosexual amb més de 12 euros a la butxaca pot aconseguir sexe". Apunten que els clients busquen "o sexe i afecte, o només sexe", i que els mou "l'absència d'afecte, de sexe satisfactori amb la parella, el desig d'exercir poder sobre una altra persona o la possibilitat de practicar fantasies". Ara bé, se-

Polígons, camins i carreteres del nostre país abunden en prostitutes. Els seus serveis són extraordinàriament barats. A partir de 12 euros, qualsevol home pot accedir a dones cada vegada més joves i esclavitzades.

Moltes xiques acabaran de nou al país d'origen després d'haver passat tremendes misèries a casa nostra. Ningú no preguntarà què els ha passat. No li importa ningú.

gons el sociòleg Saïd Bouamama, que ha fet els propis estudis a França, entre els homes destaca el grup dels que viuen la sexualitat en el matrimoni com a decebedora "i no tenen la impressió d'enganyar la dona quan van al llit amb una professional". Aquest conjunt humà relaciona l'engany amb l'acte de seduir, no amb el fet de pagar. El sociòleg afir-

**El tripartit es
va comprometre
a reconèixer
laboralment
les prostitutes**

ma també que, paradoxalment, més del 70% dels clients d'aquest grup senten desencant sexual després d'haver estat amb la prostituta escollida. Bouamama opina que aquests consumidors sexuals tal volta esperaren una altra cosa, com si després de pagar per un cos esperaren trobar-se també amb una relació d'afecte i desig que, lògicament, no arriba de cap manera.

Hi ha un camí cap a la legalització? Es tracta sens dubte d'un camí difícil, fosc i ple de paranys, sobretot per a les mateixes implicades. "No vull que l'estat siga el meu xulo", contestava fa poc una prostituta quan un periodista li preguntava sobre el tema. Siguem seriosos: vertaderament, a cap puta –tampoc a les que presumeixen d'alt nivell– li agrada ser-ho, i encara menys pagar impostos per una feina que, d'una o altra manera, degrada íntimament qui la practica i sempre obre portes a mil maneres d'explotació. De fet, els amos dels clubs –els associats a Anela– són els primers que volen que l'estat faça autònomes les seues xiques, que prohibesca la prostitució de carrer, polígon o camins –molt en alça darrerament– i regule la de puticlubs. És a dir, que l'estat, amb l'excusa de fer la vida fàcil als veïns i llevar-los de la vista dels ciutadans, les obligue a pasturar en els corrals sota sostre que són els enormes clubs d'avui. Es podria així eliminar el proxenetisme, o senzillament el macarró es reconveriria gairebé en una figura legal? Perquè, a banda de la premsa, algú els ha preguntat a elles si hi estarien d'acord?

La UE treballa ara amb dues directives contra el comerç i l'explotació sexual dels éssers humans. L'una criminalitza la cadena comercial completa, excepte el client. L'altra beneficia completament la víctima sempre que testifique contra els responsables de l'explotació. Hi ha, però, dos models legislatius que s'han consolidat com els més representatius de la Unió. L'holandès és el més progressista, amb una regulació i una legalització completa de la prostitució, amb les xiques exhibint-se als aparadors dels locals amb completa serenitat. L'altre, el suec, summament restrictiu, castiga fins i tot el client. L'eurodiputada sueca Marianne Eriksson, que va ser la persona

encarregada de presentar l'informe parlamentari sobre les repercussions de la indústria del sexe sobre la UE, apunta que el model suec és el més aconsellable si el que es vol es tractar d'eradigar tot allò que de lamentable té l'ofici. Afirmar que "ha quedat demostrat que la legalització fomenta la prostitució". Suècia, de fet, va aprovar el 1998 un paquet legislatiu que criminalitza tant el maltractament de dones, els delictes de violació i els abusos sexuals com la compra, o l'intent de compra, de serveis sexuals. Aquesta legislació equipara els drets de les prostitutes amb els de la resta de les dones, i fomenta l'oferta de treball substitutiu per eixir de la prostitució. La voluntat del Govern escandinau és arribar a prohibir —atenció— fins i tot els serveis d'acompanyants i la participació de professionals del sector en comiats de solters, una activitat més que habitual al nostre país.

Catalunya va regular el 2002 la situació dels clubs, i el tripartit es va comprometre el 2004 a donar reconeixement "jurídic i professional" a les persones que es dediquen a vendre el sexe perquè puguen "disposar d'una cobertura social adequada, ja siga treballant com a autònoms o treballant per compte d'altri". El compromís afegia que, durant aquesta legislatura, el Govern del Principat impulsaria "les modificacions legislatives pertinents per dotar les prostitutes dels mateixos drets que els altres treballadors". En els temps en què Zaplana dominava el País Valencià, la Generalitat va insinuar mesures per regular el sector, però amb l'arribada de Camps s'acabaren les referències carnals de qualsevol estil. En la pràctica, no hi ha al nostre país cap tipus de supervisió ni control real sobre la situació. No està penalitzat l'exercici de la prostitució, però sí el proxenetisme, tot i que aquest, a través de màfies de Bulgària i Romania, s'ha incrementat amb una violència i una voracitat absolutament imprevista. Els clubs pressionen enormement perquè s'adopti el model italià de Berlusconi, que permet la venda de sexe en locals específics, però la sanciona durament al carrer o qualsevol lloc públic.

Joan M. Oleaque

Les prostitutes subsaharianes s'han vist molt afectades per la competència de la prostitució d'Europa de l'Est, que ha arrasat el mercat. Això les ha obligat a reduir encara més els preus i a fer serveis sexuals més agosarats.

Quins són els punts calents del negoci?

D' alguna manera, tot el Planeta ho és, però hi ha zones de la Terra on la cadena productiva es troba al roig viu. Cal destacar com a territoris exportadors de xiques Eslovènia, Txèquia, Polònia, Hongria i Rússia. També Romania i Bulgària. Les dones de tots aquests països són, ara per ara, les que dominen el mercat. Els clients les prefereixen per la seua bellesa, perquè cobren encara menys que les africanes —que ja és dir— i, sobretot, perquè besen en la boca —la qual cosa és molt poc habitual— i perquè fan pràctiques de sexe dur —sodomia, especialment— pel mateix preu que costa el típic coit vaginal. No poden negar-se a fer qualsevol cosa perquè els *macarrons* que provenen de l'Est les tenen molt controlades i, cosa insòlita entre altres *xulos*, no dubten a ferir-les en la cara: les xiques pensen que aquestes ferides els poden fer perdre clients, i, per no perdre la feina, intenten evitar-les.

Per tan sols 60 euros en un club, i pagant la meitat o menys al carrer, qualsevol home, avui, pot fer pràctiques sexuals que abans eren molt cares.

Com era previsible, davant d'això les xiques llatines i africanes han hagut de fer el mateix que les de la competència, per no perdre feina. A més a més, les romaneses parlen gairebé totes castellà, i les subsaharianes l'han hagut d'aprendre —la qual cosa no feien inicialment— per intentar mantenir una clientela a qui li agrada que l'entenguen. Guinea Equatorial, Nigèria i Libèria són els màxims exportadors de joves a casa nostra. El Brasil, Colòmbia, l'Argentina, l'Equador i República Dominicana són els principals punts d'eixida de les joves sud-americanes. L'última novetat són les prostitutes xineses. Juntament amb les filipines, aquestes són les més exòtiques, tot i que és difícil trobar-les al carrer o als clubs, ja que, com ara fan les autòctones, han concentrat la seua oferta en domicilis particulars.